

ת"פ 29366/09/21 - מדינת ישראל נגד גלוב הפקות בע"מ, יורם סבי, דליה היילפרן

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 29366-09-21
08 מאי 2024

לפני: כב' השופטת קארין ליבר-לוי

המאשימה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שניידרמן

נגד

הנאשמים: 1. גלוב הפקות בע"מ

2. יורם סבי

3. דליה היילפרן ע"י ב"כ עו"ד רפאלוב

החלטה

לפני בקשת הנאשמים למחיקת סעיפי אישום ולחלופין לזיכוי מחמת הגנה מן הצדק.

רקע עובדתי

1. ביום 19.9.21 הוגש כתב אישום כנגד הנאשמים - חברת גלוב הפקות בע"מ (להלן - **הנאשמת 1**), מר סבי יורם (להלן - **הנאשם 2**) וגב' היילפרן דליה (להלן - **הנאשמת 3**), הכולל ארבעה אישומים כנגד הנאשמת 1 בעקבות ביקורת שנערכה ביום 14.7.19 על ידי פקחי רשות האוכלוסין וההגירה, ביחס לעובד אחד:

אי הפקדת כספים לפיקדון - העסקת עובד זר מבלי שהופקדו עבורו בקרן או בחשבון הבנק מלוא כספי הפיקדון לפי הוראות פרק ד' לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן - **חוק עובדים זרים**) בניגוד לסעיף 2(ב)(8) לחוק זה. כבר נדגיש כי סעיף זה הוא רלוונטי להחלטה זו.

העסקה שלא כדין - עבירה על סעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים.

העסקה ללא היתר - עבירה לפי סעיף 2(א)(2)+סעיף 1 י"ג לחוק עובדים זרים

אי עריכת ביטוח רפואי - עבירה על סעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים.

עמוד 1

2. כנגד הנאשמים 2 ו-3 הוגש כתב אישום לאור עבירה על סעיף 5 לחוק עובדים זרים בנושאי משרה בנתבעת.

3. לטענת המאשימה, הנאשמת העסיקה את העובד GABRIHOT MOISEL, נתין אריתריאה בעל דרכון מס' 4628/134771 (להלן- **העובד**), בתקופה שבין 1.11.17 ועד ליום 14.7.19, בהיותו "מסתנן" כהגדרתו בחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד-1954, בניגוד לחוק עובדים זרים. בין השאר, לא הפקידה עבורו כספים לחשבון הפיקדון בין החודשים 9/2018 ועד לחודש 2/19, ובין החודשים 5/19 - 6/19 (סה"כ 8 חודשים).

טענות הצדדים

4. הנאשמים טענו כי עומדת לזכותם הגנה מן הצדק בכל הקשור לחיובם בעבירת אי הפקדת כספים לחשבון הפיקדון, לאור פסק הדין של בית המשפט העליון בבג"ץ 6942/19 **מיכאיל צ'באנו נ' שר הפנים** (12.07.2023) (להלן- **בג"ץ צ'באנו**) ובג"ץ 2293/17 **אסתר צגיי גרסגהר נ' הכנסת** (23.04.2020) (להלן- **גרסגהר**).

5. הנאשמים טענו עוד, כי לאור הפסיקה לעיל, מנגנון גביית חלקו של העובד לחשבון הפיקדון בוטל ולכן יש לבטל את האישום נגדם ברכיב זה. לדידם, התכלית העיקרית של הפקדת הכספים לחשבון הפיקדון היא לעודד את יציאת העובד הזר את ישראל. בהתאם טענו כי האכיפה כנגדם ביחס להפקדת הכספים, נועדה אף היא להבטיח את יציאת העובד הזר מן הארץ, כך שלא מדובר באמצעי אכיפה של זכויות עובדים ויש לבטלו מכוח הגנה מן הצדק.

6. עוד טענו הנאשמים כי עצם ביטול מנגנון אכיפה זה, עומד בקריטריונים לביטול כתב האישום עקב שינוי החיקוק לאחר ביצוע העבירה, לפי סעיף 5 לחוק העונשין - התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**):

"(א) נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה."

7. הנאשמים הפנו להחלטתה של חברתי, כבוד השופטת יפית מזרחי לוי בת"פ 58012-01-20 מיום 4.2.24 שם התקבלה עמדת הנאשמים בנוגע למחיקת סעיפים מכתב האישום מטעמים דומים.

8. מנגד **המאשימה** טענה כי אין רלוונטיות לפסק דינו של בית המשפט העליון בענין **צ'באנו** משום שהוא אינו עוסק בגביית כספים ממעסיקים, אלא בגבייה מנהלית מעובדים זרים שלא עזבו את ישראל בתקופה שנקבעה לפי חוק עובדים זרים וממילא בג"ץ לא קבע דבר ביחס לחובת המעסיקים להפקיד כספים לחשבון הפיקדון של העובד הזר חודש בחודשו.

9. המאשימה ציינה עוד כי סעיף 92 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- **חוק סדר הדין הפלילי**) מעניק לבית המשפט אפשרות לתקן את כתב האישום. אף על פי כן, בנסיבות העניין, אין מקום לעשות זאת

משום שמדובר בהכרח בהשמטה מלאה של האמור בפרק עובדתי ובניגוד למארג הראיות של המאשימה. בפסק הדין גרסגרה, בית משפט העליון ביטל רק את הגבייה בשיעור 20% משכרו של העובד ולא את ההפקדה של המעסיק בשיעור 16% משכרו של העובד.

10. המאשימה הוסיפה כי יש לדחות את בקשת הנאשמים לזיכוי מחמת הגנה מן הצדק מאישום אי הפקדת כספים לחשבון הפיקדון, מהטעם שהנאשמים לא הביאו ראשית ראייה המבססת את טענתם לזיכוי זה.

11. מכאן, נדרשת הכרעה בשאלה- האם ביטול ההסדר אשר חייב את המעסיק לגבות כספים משכרו של עובד בשיעור 20% מצדיק תיקון ומחיקת סעיפי האישום הנוגעים לאי הפקדת הכספים לחשבון הפיקדון?

הבסיס הנורמטיבי

12. סעיף 92 (א) לחוק סדר הדין הפלילי שכותרתו 'תיקון כתב אישום בידי בית המשפט' קובע :

"בית המשפט רשאי, בכל עת שלאחר תחילת המשפט, לבקשת בעל דין, לתקן כתב אישום, להוסיף עליו ולגרוע ממנו, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; התיקון ייעשה בכתב האישום או יירשם בפרוטוקול."

13. שיקול הדעת השיפוטי לגבי תיקונו של כתב אישום מבוסס על מתן אפשרות סבירה לנאשם להתגונן. כך, הקו המנחה בפסיקה **"כי על בית המשפט להעמיד בראש מעייניו את השיקול שלא יגרם עיוות דין לנאשם, כאשר עיוות דין משמעותו פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי..."** (ע"פ 6168/20 מדינת ישראל נ' יעקב עמיחי שמבה (נבו 09.06.2022) (ס' 20 לפסה"ד).

14. דוקטרינת "הגנת מן הצדק" מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי כאשר שם נקבע כי לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם להעלות טענות מקדמיות שאחת מהן היא כי: **"הגשת כתב אישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."**

15. בהתאם לדברי ההסבר לתיקון 51 לחוק סדר הדין הפלילי בגדרו הוכנס גם סעיף זה^[1] נרשם: **"חקיקה זו באה לעגן את ההלכות אשר נקבעו בפסיקה בעניין יפת^[2] ובורוביץ^[3]. בעניין יפת, העניק בית משפט העליון שיקול דעת רחב למדי לערכאות הפליליות "לעכב הליכים, משאין באפשרותו להעניק לנאשם משפט הוגן או משיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות, כפי שבית המשפט רואה אותו (360א)".**

16. כך נפסק בעניין בורוביץ בדבר השלבים לבחינת החלת דוקטרינת הגנה מן הצדק: **"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בשלב זה נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו**

של ההליך הפלילי תוך שהוא נותן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בתוך כך עשוי בית המשפט לייחס משקל, בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם; לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו; לנסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך למשל ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין, וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר, ופגיעתו בנאשם ובזכויותיו חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות. בשלב השלישי, מששוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מביטולו של כתב האישום. בין היתר, עשוי בית המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם, אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית המשפט לקבוע כי תיקון הפגיעה יכול שיעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים פסולים." (ס' 21 לפסק הדין).

17. דוקטרינת "הגנה מן הצדק" אינה דנה במישור האשמה של הנאשם. על הנאשם מוטל הנטל להציג ראשית ראיה כי ההליך הפלילי כשלעצמו נוצר בדרך שאינה עומדת בעקרונות הצדק וקיים ספק אם בכלל יש להמשיך לקיים הליך פלילי נגדו (ר' עפ"א (ארצי) 16393-12-13 מדינת ישראל משרד הכלכלה - אלירן דואב (09.09.2015)).

הכרעה

18. נקדים אחרית לראשית ונציין כי מצאנו לקבל את בקשת הנאשמים למחיקת סעיפי כתב האישום הנוגעים לרכיב אי ביצוע הפקדות לחשבון הפיקדון.

19. נציין כי בצדק טענה המאשימה כי עניין צ'אבנו עוסק בענין שונה - גבייה מנהלית מכספי העובדים השוהים בישראל לאחר תום תקופת האשרה. אך עיקר הדיון שם עוסק בתכלית הכספים המצויים בחשבון הפיקדון של עובד זר.

20. בתכליות אלו דן בית המשפט העליון בעניין גרסגרה תוך ביצוע ההבחנה בין שני סוגי הכספים שנמצאים בחשבון הפיקדון למסתננים - חלק העובד וחלק המעסיק:

"משיבי הממשלה התייחסו בטיעוניהם המפורטים לעיל, לארבע תכליות שהסדר הפיקדון נועד לקדם: התכלית הראשונה היא יצירת תמריץ כלכלי חיובי ליציאת מסתננים מישראל; התכלית השנייה היא הבטחת הזכויות הסוציאליות של העובדים המסתננים; התכלית השלישית היא הקטנת הפגיעה בעובדים ישראלים; והתכלית הרביעית היא הבטחת נקודת פתיחה ראויה לעובדים המסתננים לאחר עזיבת ישראל. כבר בפתח הדברים יודגש,

כי תכליות אלה שהציגו משיבי הממשלה, עומדות בבסיס הסדר הפיקדון בכללותו. ואולם, היות שהבחינה החוקתית מתמקדת בשלב זה ברכיב העובד בלבד, יש לבחון ראשית אילו מבין תכליות אלה רלבנטיות לרכיב זה. בחינה של כל אחת מארבע התכליות שצויינו מובילה למסקנה כי שתיים מהן - התכלית השנייה והתכלית השלישית - רלבנטיות לרכיבים אחרים בהסדר הפיקדון אך לא לרכיב העובד, ומשכך לגביהן אין מתעורר הצורך לבחון אם מדובר בתכליות ראויות. שתי התכליות הנוספות - התכלית הראשונה והתכלית הרביעית - הן תכליות שרכיב העובד נועד להגשים ולפיכך עלינו למקד את הבחינה החוקתית בשתי אלה. עם זאת, ראיתי להתייחס בקצרה גם לתכליות האחרות שפירוטו משיבי הממשלה (ר' ס' 26 לפסק הדין).

21. כך, ביחס לתכלית השנייה, שהיא הבטחת הזכויות הסוציאליות של העובדים הזרים, קבע בית המשפט העליון כי תכלית זו "אינה מחייבת הפרשת החלק של העובד":

"במסגרת דיוני ועדת העבודה של הכנסת באשר לתקנות עובדים זרים - דיונים שהתקיימו לאחר חקיקת הסדר הפיקדון העומד במוקד עתירה זו - הבהירה בהקשר זה היועצת המשפטית לוועדה כי ההוראה בסעיף 1(א)(1) לחוק עובדים זרים, לפיה על המעסיק להפקיד את התשלומים סוציאליים שהוא חב בהם לחשבון הפיקדון, "מתייחסת לתשלומים שהם חבות המעסיק או לפיצויי פיטורים או חבות המעסיק לתגמולים. היא לא מחייבת את חבות העובד ואפשר לראות מההיסטוריה של אותו תיקון לסעיף שזה לא מחייב את הפרשת החלק של העובד" (פרוטוקול דיון ועדת העבודה מיום 24.5.2016, עמ' 24). דברים אלה מבהירים, כי אף אם התכלית של שמירה על הזכויות הסוציאליות של העובד המסתנן רלבנטית לרכיב המעסיק, אין למצוא בה הסבר לקיומו של רכיב העובד בהסדר הפיקדון, שכן הפקדת רכיב העובד אינה מייצגת את תשלום העובד לקרן פנסיה - בין אם זה מתבצע בפועל ובין אם לאו." (ס' 27 לפסק הדין).

22. ביחס לתכלית השלישית, הקטנת הפגיעה בעובדים הישראלים, על ידי השוואה בין עליות השכר של המעסיק, קבעה בית המשפט העליון כי:

"תכלית זו בהחלט מסבירה את רכיב המעסיק בהסדר הפיקדון. אך נטילת חלק משכר העובד אין בה כדי להוביל להעלאת עלות העסקתם של העובדים המסתננים, בוודאי לא באופן ישיר. על כן, לא ניתן לומר כי רכיב העובד משרת תכלית זו".

23. מכך עולה כי תכלית האכיפה נגד המעסיק בשני סוגי ההפרשות - הן חלק העובד והן חלק המעסיק - אינה ברורה, קיים ספק לגבי ההבחנה ביניהן.

24. כך, בית המשפט העליון התייחס למנגנון אכיפת הפקדת כספים לחשבון הפיקדון:

"...מתגלה לעובדים כי רכיב העובד כלל לא הועבר על ידי המעסיק אל הפיקדון (ראו, לדוגמא, האמור בתצהירה מיום 10.7.2019 של הגב' נועה קאופמן). העותרת 8 אף פנתה אל רשות האוכלוסין בעניינם של 2,573 מסתננים אשר התגלה כי קיים פער בין הניכוי משכרם לכספים שהופקדו עבורם בפועל בפיקדון. זהו נתון מטריד

למדי, בפרט כשמדובר באוכלוסייה שבלאו הכי חשופה לניצול ומתקשה לעמוד על משמר זכויותיה. תמונת מצב עגומה זו אף מתעצמת נוכח עדכוני משיבי הממשלה על אודות פעולות האכיפה אשר ננקטו על ידם הן כלפי מעסיקים שלא הפקידו פיקדון כלל והן כלפי מעסיקים שניכו את רכיב העובד משכרו אך לא העבירו אותו לפיקדון: עד לחודש יוני 2019, למעלה משנתיים לאחר שהסדר נכנס לתוקף, הסתפקה הממשלה בשליחת הודעות מטעם מינהל אכיפה וזרים ברשות האוכלוסין המיידעות את המעסיקים בדבר חובתם להפקיד את הפיקדון ומתריעות בפניהם שאם לא יעשו כן, עשויים להינקט נגדם הליכים משפטיים. עוד דיווחו משיבי הממשלה על אודות ביצוע פעולות בדיקה וחקירה מטעם מינהל ההסדר והאכיפה במשרד העבודה כנגד 71 מעסיקים וזאת ביחס ל-158 עובדים אשר בעניינם לא הועבר רכיב העובד לפיקדון. פעולות אלה הובילו למשלוח התראה מינהלית ל-31 מעסיקים ולהטלת עיצומים כספיים בסך כולל של 733,320 ש"ח על 6 מעסיקים נוספים. היקפן המצומצם של פעולות אכיפה אלה הן במידה רבה לעג לרש, תרתי משמע, ומשהמדינה אינה עושה די על מנת להבטיח את הפקדת הכספים בהתאם לחוק, נראה כי עבור עובדים מסתננים מסוימים הפגיעה בזכות הקניין בשל ניכוי רכיב העובד, עלולה להפוך להפקעה קבועה ולשלילת כספים אלה מידיהם לצמיתות." (סעיף 45 לפסק הדין).

25. בעניין גרסהגר לא בוטל מנגנון הפקדת הכספים לחשבון הפיקדון אלא בוטלה הגבייה מכספי העובדים לנוכח הפגיעה הבלתי מידתית בזכות הקניין של העובד: "ככלל, שימוש בתמריצים כלכליים מהווה אמצעי לגיטימי למימוש מדיניות הגירה, אולם האמצעי שנבחר בענייננו - שלילת חמישית משכר העובד עד עזיבתו את ישראל - פוגע פגיעה ברורה, מוחשית ומשמעותית בזכות לקניין של העובד המסתנן, בעוד שהתועלת הנובעת ממנו מוגבלת בהיקפה. משכך אין מנוס מהקביעה כי רכיב העובד אינו עומד במבחן המשנה השלישי של המידתיות, ועל כן הוא אינו חוקתי" (ס' 51 לפסק הדין). בסופו של יום ניתן להבין כי ההסדר של גביית כספי פיקדון שואב את כוחו מהגביה המשולבת הן מהעובד והן מהמעסיק המצטברת לסך 36% הפקדה שמטרתה לעודד את העובד הזר לעזוב את הארץ כיון שהכספים הללו משולמים לו רק עם עזיבתו.

26. נציין כי המאשימה לא התייחסה בתגובתה להבחנה שביצע בית משפט העליון בין שני סוגי ההפקדות - חלקו של המעסיק וחלקו של העובד, כך שלא ניתן לדעת האם מנגנון האכיפה שמפעילה המאשימה כנגד מעסיקים שלא הפקידו את הכספים לחשבון הפיקדון, מורכב מאי הפקדת חלק המעסיק בלבד או גם בשל אי העברת חלק העובד מתוך ההפקדות 16% ו- 20%, שה"כ 36%, כל עוד ההסדר בשלמותו היה בתוקף.

27. עיון בסעיפי כתב האישום מעלה כי המאשימה לא פרטה אם הנאשמים גבו מהעובד הזר כספים ולא הפקידו אותם לחשבון הפיקדון. למאשימה עומדת חזקת התקינות המנהלית כי כתב האישום הוגש על סמך העובדות שביררה. יחד עם זאת, המאשימה עצמה אינה מבצעת הבחנה בין שני רכיבי ההפקדה לפיקדון ומותירה את העובדות ביחס לעבירת אי הפקדת הכספים לחשבון הפיקדון כוללניות ובלתי מפורטות באופן שאינו מתיישב עם ניהול הליכים פליליים ופסיקת בית המשפט העליון בעניין גרסהגר.

28. לכך, מקובלת עלינו טענת הנאשמים כי על המאשימה לערוך הבחנה בין חלקו של העובד לבין חלקו של המעסיק. לרבות מתן הבהרה אם חשבון הפיקדון היה ערוך, בתקופה הרלוונטית לתביעה, לקלוט רק כספים שהיה על המעסיק לשלם בשיעור 16%, והאם ביטול הגבייה בשיעור 20% השפיע באופן מהותי על אופן הפקדת הכספים על ידי

29. סעיף 4 לחוק העונשין קובע הוראות ביחס לעבירה שבוצעה ולאחריה בוטל החיקוק שקבע אותה. סעיף 5 לחוק העונשין קובע הוראת ביחס לשינוי שחל בהגדרת עבירה, באחריות לה או בעונש הצמוד לה, בטרם ניתן פסק דין חלוט לגביה. ביטול החיקוק מחייב בחינת הנורמה מחדש, לרבות ניהול ההליכים הפליליים. במקרה של שינוי בהגדרת העבירה, יש לבחון האם ההליך משקף את נורמה כללית ולא דווקא אינדיבידואלית, והוא יכול לפנות לחלק בלתי מסוים מהציבור בלבד (ר' רע"פ 8273/13 **מדינת ישראל (עיריית תל אביב-יפו) נ' ליאור חיימוביץ', עו"ד** (25.12.2014)(ס' 43 - 47 לפסה"ד).

30. הביקורת שנערכה בחצרי הנאשמים, בהתאם לעובדות בכתב האישום, נערכה ביום 14.7.19. פסק הדין בענין **גרסהגר** ניתן ביום 23.4.20, כתב האישום הוגש ביום 21.9.21, קרי מכאן, יש להניח כי בעת הגשת כתב האישום המאשימה הייתה מודעת כי סוגיית הפקדת הכספים לחשבון הפיקדון עברה שינוי וגביית חלקו של העובד בוטל. כך שהיה עליה לבצע בכתב האישום את ההבחנה הנדרשת בין סוגי ההפקדות חלק עובד וחלק מעסיק שכן בעת ביצוע העבירה ניכר חלק העובד היה בתוקף בשונה ממועד הגשת כתב האישום.

31. נראה כי ביצוע הפרדה בין שני חלקי ההפקדה לחשבון הפיקדון היא מלאכותית שכן ההסדר הטיל המעסיק להפקיד 36% חלק באמצעות ניכוי משכר העובד וחלק באמצעות תשלום של המעסיק ואף הגיעו לבית הדין מקרים בהם לא היתה הסכמה לקבל רק את חלק המעסיק במצבים בהם העובד לא הסכים שהמעסיק ינכה ממנו את הסכום האמור. סביר בעיני לראות את הניכוי לפיקדון כמקשה אחת כאשר חלק לא מבוטל ממנה בוטל - 20% מתוך 36%, וזאת עוד קודם להגשת כתב האישום. כמפורט לעיל - היה מקום שהמאשימה תפרט את האישום באופן שונה ואף תשקול את השלכות של ביטול החלק הארי של ההסדר על האחריות לעבירה כמצוות סעיף 5 לחוק העונשין. מדובר בפגם המצדיק מחיקת סעיף כתב האישום ביחס לביצוע העבירה של אי הפקדת כספים לחשבון הפיקדון - סעיף 13.1 לכתב האישום, והוא נמחק בזאת.

32. מהמקובץ לעיל עולה כי מחיקת סעיף זה מכתב האישום אינו מבטל את מהות ההליך, שעה שנאשמים עומדים לדין ביחס לסעיפי האישום הנוספים בכתב האישום.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ד, (08 מאי 2024), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

[1] ה"ח תשס"ז מס' 143, עמ' 138, פורסם ביום 20.03.2007 א' בניסן, התשס"ז.

[2] ע"פ 2910/94 יפת ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד ב(2) 221

[3] ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ', נט(6) 776 (2005).